

Την γροθιά στο μάτι την έφαγα πρωί πρωί: Με τον καφέ στο ένα χέρι και το ποντίκι στο άλλο, άνοιξα να διαβάσω protagon. «Τι 'ναι τούτο δω;», αναρωτήθηκα. Στη «γειτονιά μου», με εξόντωνε ο τίτλος «Η ρεπούΣΙα ιστορία». Ποιος αγράμματος έβαλε αυτόν τον τίτλο, αναρωτήθηκα. Λάθος μου. Δεν είναι αγράμματος! Είναι ένας ακόμα «панεπιστημιακός». Που διδάσκει παιδιά αλλά αγνοεί τον βασικό κανόνα πως ό,τι προέρχεται από κύριο όνομα, γράφεται με «ει», όπως για παράδειγμα Αλεξάνδρειο (Αλεξάνδρεια), Ωνάσειο, Καυτατζόγλειο (μια και ξέρει κι από ποδόσφαιρο), Ωκεάνειο, αν προέρχεται από τον Ωκεανό ως θεό, ωκεάνιο, αν προέρχεται από τον ωκεανό. Άρα ρεπούΣΕΙα.

Τι να κάνω; Αναγκάστηκα να διαβάσω το κείμενό του. Στην αρχή, είπα μέσα μου: «Ηρέμησε, Κάρολε. Είναι άλλος ένας που επιζητά δημοσιότητα, προσπαθώντας να ειρωνευτεί την Μαρία Ρεπούση, όπως είναι της μόδας σήμερα (όπως άλλωστε έπραξε και ο βουλευτής Ιωάννης Αμοιρίδης αλλά αυτός δικαιολογείται: Από το ΠΑΣΟΚ ξεκίνησε)». Όσο προχωρούσα, όμως, τόσο φούντωνα. «Καλά, τι διάβολο διδάσκει ως πανεπιστημιακός και χρησιμοποιεί έναν πίνακα ζωγραφικής του 1885 («Κρυφό σχολειό» του Νικολάου Γύζη) για να αποδείξει ότι τον 15^ο και τον 16^ο αιώνα υπήρχε κρυφό σχολειό;». Τον αναζήτησα στο google

. ΚΑΙ ΟΜΩΣ! Μέγα Γιαραμπή, ιστορία διδάσκει! Τη σπούδασε, λέει, στο Παρίσι. Δεν βρήκα σε ποια σχολή.

Ανάμεσα σ' αυτά που υποστηρίζει, είναι ότι ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ στις 13 Μαρτίου την κήρυξη της επανάστασης, ενώ, όσοι διαβάζουν ιστορία, γνωρίζουν ότι ο Γρηγόριος Δικαίος Παπαφλέσσας του το είχε ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙ από τις 26 Ιανουαρίου, στη σύσκεψη της Βοστίτσας που υποτίθεται ότι έγινε για να διευθετηθούν οι κτηματικές διαφορές ανάμεσα στα μοναστήρια της Αγίας Λαύρας και των Ταξιαρχών. Ο Γερμανός είχε τσινήσει και είχε υποβάλει στον Φιλικό 11 ερωτήσεις με κυρίαρχη το «ποιος θα κυβερνά μετά την απελευθέρωση».

Κι απαντώντας στα σχόλια που του τα ψέλνουν, ο πανεπιστημιακός αναφέρει ότι ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε (στην Πάτρα) λάβαρο με σταυρό «ίσαμε το μπόι του» (του πανεπιστημιακού το μπόι, όχι του μητροπολίτη). Και μια που είναι δύσκολο να κουβαλάς σταυρό από την Αγία Λαύρα στην Πάτρα (αυτά τα έκανε ο Χριστός, όχι ο μητροπολίτης) και με δεδομένο ότι με το μοναστήρι των Ταξιαρχών βρισκόταν στα μαχαίρια κι άρα ούτε από εκεί προερχόταν, ο σταυρός, «ψηλός ίσαμε το μπόι του», πρέπει να έγινε παραγγελιά στον μάστορα της γειτονιάς.

Άρχισα να μπαίνω στο νόημα. Ο πανεπιστημιακός όχι μόνο επιζητεί τη μέσω ειρωνείας της Ρεπούση δημοσιότητα αλλά είναι και ταγμένος υπερασπιστής του ιερατείου. Και, προκειμένου να συμβάλει στη διαιώνιση της υποταγής του λαού στο θρησκευτικό σκοτάδι, δεν πα να γίνει τσιμέντο η ιστορία. Άλλωστε, αυτή η πλευρά έχει το ψωμί. Η απέναντι είναι για τα κορόιδα.

Θα μου πείτε, ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος είναι. Το πρόβλημα προϋπήρχε και θα συνεχίσει να υπάρχει.

Ο πρώτος μετά το 1821 που έγραψε επιστημονικά ολοκληρωμένη «ιστορία του ελληνικού έθνους», από τις απαρχές ως την εποχή του, ήταν ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος. Όσοι να την τελειώσει, ανακαλύφθηκε η Τροία. Κι αποδείχθηκε ότι ο τρωικός πόλεμος δεν ήταν παραμύθι. Την ξανάγραψε αλλά και πάλι τα γεγονότα τον ξεπέρασαν. Ετοιμάζε τρίτη έκδοση αλλά πέθανε (1890) πριν να την ολοκληρώσει. Ο καθηγητής Παύλος Καρολίδης ανέλαβε το έργο μιας ακόμα έκδοσης, που ονομάστηκε «τετάρτη (πρώτη συμπεπληρωμένη) έκδοσις». Βγήκε στα 1902 και μόλις που πρόλαβε να συμπεριλάβει τα ευρήματα του Έβανς στην Κρήτη και να αναφερθεί στον μινωικό πολιτισμό ως πραγματικότητα.

Μια ακόμα έκδοση, με νέες διορθώσεις και νέες προσθήκες του Παύλου Καρολίδη, πραγματοποιήθηκε στα 1925. Στα 1930, ο Καρολίδης ανέλαβε να συγγράψει νέο συμπλήρωμα αλλά την ίδια χρονιά πέθανε. Από τότε, το έργο γνώρισε ουκ ολίγες επανεκδόσεις (ο γράφων διαθέτει την όγδοη) χωρίς όμως νέες προσθήκες, διορθώσεις και ανατροπές.

Για την εποχή του, το έργο ήταν κολοσσιαίο, μνημειώδες και απόλυτα αναγκαίο. Σήμερα όμως είναι εντελώς ξεπερασμένο επιστημονικά. Παρ' όλα αυτά, μεταγλωττισμένο και κομματιασμένο, εξακολουθεί να αποτελεί την επίσημη κρατική άποψη «περί της ιστορίας του ελληνικού έθνους», έστω και αν το επίσημο κράτος δεν έχει χαμπάρι ότι αυτή είναι η άποψή του, μεταφερόμενη στα σχολικά βιβλία.

Κάποια στιγμή, οι συγγραφείς των σχολικών βιβλίων ανακάλυψαν τον Παπαρρηγόπουλο και τον λεηλάτησαν κατά τάξεις. Από εκεί κι έπειτα, καθένας που αναλάμβανε να γράψει βιβλίο ιστορίας για το σχολείο, έπαιρνε το προηγούμενο, του άλλαζε κάποια πράγματα, πρόσθετε και μερικά από τις κραυγαλέες ανατροπές που είχαν επέλθει και ξεμπερδεύε. Κι όπως αποδείχθηκε, καλά έκανε.

Στα 1965, τα περισσότερα σχολικά βιβλία της ιστορίας ήταν αντιγραφές των αντιγραφών εκείνων που είχαν αντιγράψει τον Κωνσταντίνο Παπαρρηγόπουλο. Με αναπόφευκτες τις ανακρίβειες, καθώς η επιστήμη είχε ήδη προχωρήσει. Με τους κολοσσούς Ευάγγελο Παπανούτσο και Λουκή Ακρίτα συνεργάτες του, ο και υπουργός Παιδείας Γεώργιος Παπανδρέου τόλμησε τη μεγάλη ανατροπή. Το σχολικό βιβλίο του Καλοκαιρινού για το Βυζάντιο κυκλοφόρησε λέγοντας τα σύκα, σύκα, και τη σκάφη, σκάφη. Με χρώματα, πίνακες, υπογραμμίσεις και ωραίες εικόνες. Ως δια μαγείας, σκοταδισμός, συντήρηση και, βεβαίως, άνθρωποι της Εκκλησίας συνασπίστηκαν πίσω από το διαχρονικό επιχείρημα ότι το έθνος απειλείται.

Ο Γεώργιος Παπανδρέου ανατράπηκε τον Ιούλιο του 1965. Το βιβλίο του Καλοκαιρινού καταδικάστηκε να «πολτοποιηθεί» μετά από γνωμάτευση μιας πρωτοβάθμιας επιτροπής που επικυρώθηκε από αντίστοιχη μιας δευτεροβάθμιας. Η πολτοποίηση έγινε «εν επισήμω τελετή» στα 1966, ένα χρόνο πριν από το πραξικόπημα των συνταγματαρχών. Που βεβαίως επανέφεραν τη διδασκαλία της ιστορίας στην ορθή γραμμή της Ελλάδος των Ελλήνων Χριστιανών.

Η χούντα κατέρρευσε αλλά η κληρονομιά της επέζησε. Με το σταγονόμετρο περνούν στα σχολικά βιβλία οι εκπληκτικές ανακαλύψεις της επιστήμης. Ειδικά για την αρχαιότητα, από το 1995 και δώθε μάλλον δεν υπάρχει επιστήμονας που να ασπάζεται τη θεωρία της καθόδου των Δωριέων, του «προικισμένου λαού» που χρησιμοποιούσε «σιδερένια όπλα», τάχα «διέλυσε τη μυκηναϊκή αυτοκρατορία» και «έφερε το δωδεκάθεο». Παρ' όλο που, πια, είναι γνωστό πως οι Δωριείς, απλά, ήταν «οι επαρχιώτες» της μυκηναϊκής επικράτειας. Στα σχολικά βιβλία, η θέση αυτή παρουσιάστηκε δειλά, καθώς φαντάζει πολύ δύσκολο οι Δωριείς να μη παραμένουν αναλλοίωτοι όπως ο Παπαρρηγόπουλος υπέθετε ότι ήταν. Με πρώτο αποτέλεσμα η ελληνική ιστορία να κονταίνει κατά τουλάχιστον χίλια χρόνια.

(protagon.gr, 3.6.2013)